

Előfizetési ár:
(Helyben és vidéken)
Egy hónapra . . . . . 1 P 90 MÉR
Negyedévre . . . . . 5 P 50 fillér
Munkaidőn az előfizetési ár kétszeres
Egyes szám ára:
Hétköznapon . . . . . 8 fillér
Vasárnap . . . . . 12 fillér

FRISS UJSÁG

POLITIKAI NAPILAP
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VI., NAGYMEZŐ-UTCA 3
Telefon: *22-50-30

Hitler fontos tanácskozásai Berlinben Nyakonszúrta a rablót a bátor trafikosnő

A népkonyha az élet hajótöröttjeinek meleg menedéke

Ahol az inségesek találkoznak

Az egyiknek sikerül, a másiknak nem. Régi és örök igazság ez az élet forgatagában. Mindenütt, ahol nagy embertömegek torlódnak össze, ahol világvárosok születnek és a munka gépesített sodra sok ezer és százszor ember előtt lengeti a szerencse és a boldogulás zászlóját. Nagyon sok a rokkant, a sebesült és az elesett harcosa a szürke hétköznapoknak. Nincs oly perc és nincs olyan pillanat a nagyvárosban, amikor fáradtan, öregén vagy rokkantan ki ne dőlne a sorból egy-egy embertársunk. Hány család veszíti el hirtelen kenyérkeresőjét és egyik napról a másikra gyámoltalanul mások segítségére szorul. Vannak időszakok, amikor minden munkás-kézbe jut szerszám és jut munká-alkalom, de jönnek időszakok, amikor a munkanélküliség sötét árnyéka is kísért. Az idén ugyan ez az egy csapás hiányzik a sok megpróbáltatás közül. Kevés a munkanélküli, de mégis

sokan vannak az élet hajótöröttjei, rokkantak, öregek, kereső nélküli családok, akiknek egyetlen menetsége és jóté-
vője a népkonyha.

A hatósági inségenyhítés októberben 30 ezer 466 nincstelennel juttatott ebédet. Terhes és szoptató anyáknak 3750 tejadagot osztott ki, azonkívül 122 ezer lóhúsáruban, 200 ezer hentesáruban és 365 ezer kenyérutalványban részesítette a nélkülözőket.

Minden kerületben nyilvántartják az inségeseket,

az előjáróságokon jegyzéket vezetnek róluk és koruk, egészségi állapotuk szerint különböző elbáncsban részesítik őket. Egyetlen feltétel az, hogy bejelentett lakásuk legyen.

Az önhibáikukon kívül kereset-képtelenné vált embereknek nemcsak otthon, hanem meleg taplakot is ad a főváros. Budapesten

hat népkonyhán gondoskodnak a nincstelennel ebédjéről.

Az elfelejtett családi tüzhelyet juttatja mindenki eszébe a főváros népkonyhája.

A Rottenbiller utca 20. szám alatt többszáz inségest ebédeltet a főváros. Hetenkint kétszer, vasárnap és csütörtökön husos ebédet kapnak, téztát is kétszer osztanak ki közöttük. Vasárnap olyan ebéd-

hez jutottak, amely méltán elkélhetett volna akármelyik polgári család asztalán. Izes, sárgaszínű husleves gőzölgött a tányérokban, a tálakban pedig paradicsomos hus és metéltészta ingerelte az étvágyat. A népkonyha inségesei ketős sorokban türelmesen várakoznak az ebédkiosztásra. Nincs méltatlankodás, tülekedés, mindenkinek megvan a maga helye és sora. A zöldrefestett asztalok mellett magukról kerülnek le a kalapok a fejeikről, a kezek összekulcsolódnak. Azután ebédután is ottmaradnak melegedni a kellemesen fűtött helyiségben.

Ezalatt a kapuban és az udvaron több néma férfi és asszony várakozik, mialatt szemét nem vesz le a népkonyha ajtajáról.

Ezek azok a nincstelennel, akiknek nem jut bejelentett lakás a fővárosban, mert annyi pénzük nincs, hogy a népszálló filléres ágydíját megfizethessék.

Már pedig akinek nincs bejelentett lakása, nem kaphat ebédjegyet és így ebédhez sem juthat. És mégis mindennap jut egy falat, egy tányér leves részükre is.

A népkonyhán meleg ebéd várja az inségeseket. A tiszta és barátságos helyiségben ebéd után is sokáig elüldögélnek és visszagondolnak a szebb napokra. Képünk a főváros egyik népkonyhájának életét mutatja be

A mult századba hajlik vissza *Cseke* Miklós munkanélküli kora és tekintete is az elmúlt században jár, amint csajkáját a hóna alatt szorongatva figyeli a ki- és bemenőket. 84 éves. Haja, szakálla hófehér. Általában uralkodik itt a népkonyhákban a fehér szín, a főváros inségeseinek legnagyobb része aggastyánkorban van. *Cseke* bácsit mindenki ismeri.

Vannak olyan szemérmes szegények, akik nem fogyasztják el ebédjüket a népkonyhán, hanem hazavitetik.

Ezeknek az adagjából mindig jut egy kanállal, egy tányérkával az öreg munkanélkülinek is. Valamikor Boszniában verekedett az akupáció idején és most 40 év óta a Teleki tér lakója. Szabad ég alatt alszik, néha nagy hidegben megnyílik egy-egy istálló előtte.

Nálánál is öregebb *Dubovác* Ferencné, 87 esztendő. Tipegve lép a népkonyhába. A zöld asztalok között a mult tipeg, a legtöbb ingyenétkezőnek elnehezült a járása. Az öregasszony ebéd után magához veszi kenyéradagját és az udvaron apró darabokra tépve szétszórja a galamboknak.

— Azoknak is élniük kell, — mondogatja fogatlan szája. Szívet úgylátszik nem nehéz találni az élet szerencsétlenjei és nélkülözői között.

Egy fehérbotos, magas férfi pontos déli látogatója a népkonyhának.

Mindkét szemére vak. Amint megjelenik, azonnal kísérete támad, szegények sietnek köréje, közrefogják, viszik magukkal. Olyan megható, mélyjelentőségű ez a kép, mint valami bibliai látomás. *Fekete* Béla 60 éves volt asztalos alázatos szemmel néz a vak emberre.

— Neki legalább jó ruhája van, — mondja sorsába beletörődve, nem méltatlankodva. Lát-szik, hogy örül nincstelen társa jobb öltözékének. — Én még tudnék dolgozni, — szólal meg és ekkor érzik valami panasz a hangjában — de kinek kell hatvanéves munkás? Azután a gép mindent elhalász előlünk. És ilyen ruhában sem mehetek be jelentkezni a gyárakba.

Megkapja ebédadagját, köszönetet bólint, aztán siet ki a Lehel térre, hátha akad valami csomag, amit elszállithatna.

Huszonnégy órára kiürülnek a népkonyhák, hogy huszonnégy órával később ezek az otthontadó falak ismét magukba fogadják az életnek egykor jobb sorsot látott, de most magára maradt, megtépett nincstelenjeit. A zöld asztal, a tányér, az evőeszközök, a párolgó étel visszaviszi őket a multba, a jobb napok idejébe. Ez jut eszébe mindenkinek, amikor helyet foglal a főváros népkonyháján.